

Hak ve hukuk kavramlarının insanın yaratılışı ile başlamış olması, hak ve hukuku icra edecek olan insanın da başlangıcına, yaratılışına bizi sevk etmektedir. Hakkı icra edebilmek için hak ve hukukun yani adâletin, bunun karşıtı olan haksızlık, bâtıl ve zulmün insan tarafından bilinmesi elzendir.

Son asrın dahi ilim ve fikir insanlarından biri olan Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır, telif ettiği “Hak Dini Kur’ân Dili” adlı tefsirinde, insanın yaratılışını konu alan Bakara sûresinin 30. ayetine yaptığı açıklamada şöyle der: “Ey Muhammed, ey Ademođlu, anılan nimetleri unutma ve o zamanı da unutma ki, insanlar yeryüzünde ortaya çıkmadan önce Rabbi’n ezelf irâdesini açıklayarak ve sonsuz kudretini göstererek meleklere: “Ben muhakkak yeryüzünde bir halife yapacağım, bir halife tayin edeceğim, demişti” Kendi irâdemden, kudret ve sıfatımdan ona bazı selâhiyetler vereceğim, o bana bağlanarak, bana vekil olarak yarattıklarıım üzerinde birtakım kullanma yetkilerine sahip olacak, benim adıma hükümlerimi icra edecek ve yürütecek. O bu hususta asil olmayacak, kendi zatı ve şahsı adına asil olarak hükümleri icra edecek değil. Ancak benim bir vekilim, bir kalfam olacak. İradesiyle benim iradelerimi, benim kanunlarımı tatbik etmekle emredilmiş olacak, sonra onun arkasından gelenler ve ona halef olarak aynı görevi icra edecek olanlar bulunacak. “Sizi yeryüzünde halifeler yapan O’dur” (Fâtır sûresi, 35/39) sırrı belli olacak.¹

Hak ve hakîkatı hâkim kılması, zulüm ve haksızlıkları önlemesi için “Adem’e bütün isimleri öğretti.”²

Halife; Sözlükte “bir şeyin yerine geçen, bedel, sonraki nesil veya kişı, arkada olan, birinin

arkasından gelen, devlet başkanı”3 anlamlarında ki halîfe; Allah’ın vekîli, yeryüzünde O’nun hükümlerini yaşatan, uygulayan, dünyayı îmâr, insanları idâre eden, dünyadaki diğer bütün canlılardan üstün olan, onları emri altına alandır. Özel anlamda halife ise, Hz. Muhammed’in (s.a.v.) vefatından sonra onun yerine devlet başkanı olarak geçenler için kullanılan, Hz. Peygamber’in (s.a.v.) yerine geçerek dini koruyan, dünya işlerini düzenleyen, bütün Müslümanların başkanı anlamındadır.

İnsanın yaratılışının ardından, Allah’ın Ademoğulları ile bir ahidleşme yaptığı Kur’ân-ı Kerîm’de şöyle hatırlatılır: “Ey Resûlüm! Onlara o vakti de hatırlat ki, hani Rabbin, Ademoğulları’ndan (şimdikilerden tutunuz da nesilden nesile ta Hz. Adem’e varıncaya kadar Ademoğullarının zürriyet sahibi olanlarından zincirleme olarak her birinin) bellerinden zürriyetlerini aldı (yani kudret eliyle seçip ayırdı, vücuda getirdi) ve onları kendi kendilerine karşı şahit tuttu “Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Dedi. (Üzerinizde dilediğim gibi tasarruf eden ve etmek hakkı bulunan yegane mâlikiniz, mürebbiniz, yetiştirip geliştireniniz, yaratıcınız ve hakiminiz olduğuma şahitsiniz, şahitlik edeceksiniz değil mi?) Hepsi de evet dediler.”4

Bu şahitliği ve taahhüdü eda ve ifâ etmeyen, yani ikrar edip yerine getirmeyen, hatırlatma ve uyarılara rağmen inkar ve küfürde ısrar edenler, ya kendi vicdanına karşı direnmiş ya da fitratı bozulmuş, kendilerinde yaratılıştan ihsan edilen bu tabiat kalmamış olan, yani kavlen ve fiilen bu ahdi bozmuş ve kendilerine yazık etmiş olan zavallılardır.5

Bu taahhüdü hatırlatmak için Allah tarafından gönderilen ve aynı zamanda birer İslam hukukçusu olan 124 bin peygamberden6 bazılarına sahifeler7 (Hz. Adem’e:10, Hz. Şit’e:50, Hz. İdris’e:30, Hz. İbrahim’e:10 sahife), bazılarına da kitaplar8 verilmiştir.

Âlâ sûresinin on sekizinci âyetinde bildirilen Suhufu Ūlâ (“Şüphesiz bu hükümler ilk sayfalarda vardır”), Şit’e (a.s.) ve İdris’e (a.s.) indirilmiş olan Sahife’lerdi.9 İbrahim’e (a.s.) indirilen sahifelerde yine Âlâ sûresinin on dokuzuncu âyetinde “(Şüphesiz bu hükümler) İbrâhîm ile Musânın sahifelerinde de vardır” diye bildirilmiştir. Cebrail (a.s.), Adem’e (a.s.) yazı yazmayı öğretti. Adem’de (a.s.) inen sahifeleri kendi el yazısı ile yazdı.10 Hz. Adem’e (a.s.) indirilen hükümler arasında, ölü hayvan eti, kan ve domuz eti de haram kılınmıştı.11

İnsanlığın başlangıcından Hz. Muhammed’e (s.a.v.) kadar, Peygamberlere verilen sahifeler ve kitaplarda, kişilerin Allah ile, toplumla, birbirleriyle ve çevresindeki varlıklarla ilişkilerini düzenleyen, uymaları gereken emir ve nehiyleri bildiren kurallar bütününün (İbâdet, dünya işleri, münâkehât, muâmelât, ukûbât, siyer, miras hukuku) olduğu ve bu kuralların uygulanması için peygamberlerin görevlendirildiği, kurallara uymayanlara verilecek cezaların ayrıntılarıyla açıklandığı, hatta ölümden sonrasını kapsayan hesap gününde, İlahî adâlet mahkemesinde (mahkeme-i kübrâ) herkesin en ince detaya kadar hesaba çekileceği bildirilmektedir.12

Allahu Teâlâ, yarattığı insana, seçtiği insanlar (peygamberler) vasıtası ile hukûkullahı (Allah’ın hukuku) ve hukuk-i ibâdı (kulların hukuku) bildirmiş ve icra edilmesi için peygamberlere kesin itaatı emretmiştir. Bu konu ile alakalı Kur’ân-ı Kerim’de şöyle buyrulur:

“Biz hiç bir peygamberi, Allah’ın izni ile, kendisine itaat olunmaktan başka bir gaye ile göndermedik....”13

“İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanıyor?” (Kiyâme sûresi, 75/36) âyeti kerimesi ile,

yarattığını en iyi bilen Allah, insanı asla başıboş bırakmamış, insanın dünya ve âhiret mutluluğu için, gönderdiği sahife ve kitaplarla ilâhî hukûku vâzetmiştir.

Hak-Bâtıl / Adâlet-Zulüm kavramlarının içeriğini ve kapsamını Allah'tan başka kim belirleyebilir?

Toplum hayatını düzenleyen kuralların hemen hepsi dînîdir. İnsanoğlunun yaratılışından itibaren din ve ahlak kuralları ile hukuk kuralları içiçedir. Çünkü din adamları ile hukukçular aynı kişileridir.

Roma hukukunun ilk devirlerinde hukukla uğraşan kimseler, Pontif denilen din adamları idi. Klasik devirde Roma hukukçuları, Fas denilen ve insanların tanrılarıyla ilişkilerini düzenleyen (peygamber) ve tanrılar tarafından konulduğu kabul edilen dini hukukla, Ius denilen ve insanlar tarafından konulup yalnız insanlar arasındaki ilişkileri düzenleyen hukuku birbirinden ayırmışlardır.¹⁴

Eski Hint Brahman hukukunda da dînî görevlerle hukûkî ilişkileri düzenleyen kanunlar, kutsal metinlerden meydana geliyordu. Bu husus, ilim anlamına gelen Veda'larla bunların açıklamalarında açıkça görülmektedir.¹⁵

Manu kanunlarında medeni hukukun, mezhebe dayanan hukukun yanında yer aldığı, fakat gittikçe dinin, medenî hukuka daha çok etkide bulunduğu anlaşılmaktadır.16

Eski İran'da Zend-Avesta denilen kutsal kitap, din ve hukuk işlerini birlikte düzenliyordu.17

Eski Yunanlılarda, kralların siyasi otoritelerinin dînî temellere dayandığına inanılırdı.18

Japonların krallarına hâlâ kutsal bir varlık olarak baktıkları bilinmektedir.19

Eski Türklerde de Şamanlar, yalnız din adamları değil, aynı zamanda hukuk adamı idiler.

İslam öncesi Arabistan'da kâhinlerin zaman zaman hakem olarak bir kısım hukuki davalara baktıkları kaynaklarda görülmektedir.

Ortaçağ Avrupası'nda hükümdarlar, krallık taçlarını Papa'nın elinden giyerek kutsallık kazanırlardı.

Din adamlarıyla seküler hukûka yumuşak geçişi amaçlayanlar, belli bir noktaya getirdikleri planlarını, "ateizmin fikir babası" ünvanını verdikleri Darwin'i kullanıp, "maymundan gelen insan" modeliyle ikinci evreye sokarak, "yaratılış" ve dolayısıyla "Yaratan Allah" anlayışlarını kökten yok etmeyi amaçlamışlardır. "Dogma" dedikleri, vahye dayalı akıl, ilim ve irfan anlayışını reddedip "akıl ve deneyci" tarza geçerek, Allah merkezli insanı, insan merkezli insana! dönüştürmeye başlamışlardır.

İlk insan ve ilk peygamber Hz. Adem'e (a.s.) verilen sahifeleri, son peygamber Hz. Muhammed'e (s.a.v.) indirilen Kur'an-ı Kerim'i insanlara tebliğ edip açıklayan ve bu hükümleri uygulayıp takibini yapan peygamberlerdi. Peygamberlerin vefatı sonrası bu vazife, konunun uzmanları olan âlimler tarafından icra ediliyordu. Aynı zamanda birer hukukçu olan bu âlimler peygamberlere vâris olmalarıyla yüceltilen, iyileri insanların en iyileri diye nitelendirilen²⁰, kötülerine de insanların en kötüsü denilen kimselerdi. Güç ve iktidar sahiplerinin İslam Hukuku'na aykırı isteklerini, onlardan gördükleri çeşitli menfaatler karşılığında yerine getirmeye başlayan kötü âlimler, seküler hukukun temellerini oluşturan tahrif hareketlerini de başlatmış oluyorlardı. Kur'ân-ı Kerim bu konuya şöyle değinmektedir:

"Elleriyle kitap yazıp, biraz para almak için: "Bu Allah tarafındandır." diyenlerin vay haline! Vay o ellerinin yazdıklarından ötürü onlara! Vay o kazandıkları vebal yüzünden onlara!"²¹

“Nasıl olur onların size güvenmelerini beklersiniz ki onlardan bir zümre vardı ki Allah’ın kelamını işitip akılları aldıktan sonra, bile bile onu tahrif eder, değiştirirlerdi.”²²

“...Kelimeleri konuldukları yerlerden çıkarıp tahrif ederler. “Size şu fetva verilirse onu kabul edin, o verilmezse onu kabul etmekten geri durun” derler...”²³

Kutsal hukuk metinlerindeki tahrif hareketleri dört şekilde yapılmaktaydı:

1. Tevrat ve İncil metinlerinden bazı şeyleri çıkararak,
2. Metinde olmayan bazı şeyleri metine dahil ederek,
3. Kelimelerin, âyetlerin yerlerini değiştirip, bağlarını kopararak,
4. Metinleri yeniden yorumlayarak.

Bu tahrif hareketleriyle;

Allah’ın her peygamberle gönderdiği kesin yasaklardan; Fâiz, Zina, İçki, Kumar v.s. günümüzde olduğu gibi toplumun ana taşlarını oluşturan konular yasak olmaktan çıkarılarak, güç ve iktidar

sahiplerinin idârî ve ticârî menfaatlerine hizmet eder hale getirilmiştir.

İnsanoğlunun, iktidarı tamamen eline geçirme, Allah adına değil de kendi iradesi ile yönetme, dilediği gibi tasarrufta bulunma, insanları kendilerine kul-köle yapma, rabb olma girişimleri her devirde kendini göstermektedir. Şeytanla başlayan bu süreç, Adem'in (a.s.) oğlu Kabil'in de iştirakiyle devam etmiş, peygamberlerle olan kıyasıya mücadele her devirde kendini göstermiştir. Allahu Teâla'nın, Musâ'ya (a.s.) emrederek: "Fir'avna git. Çünkü o, pek azmıştır" âyetiyle başlayan ve Musâ'nın (a.s.) mucizeler göstermesine ve tüm çabalarına rağmen Firavn'ın inanmayarak rabb'likte diretmesi şöyle anlatılır : "Fakat (Fir'avn Musâ'yı) yalanladı, (Allaha) isyân etti. Sonra da koşarak arkasını döndü. Nihayet (sihirbazlarını, adamlarını, ordusunu) topladı da bağırdı: "Sizin en yüce rabbiniz benim!" dedi."24

Erbâb'ın uydurduğu kurallar toplumu, insanları arenalarda vahşi hayvanlara parçalatırken eğlenen, kız çocuklarını diri diri toprağa gömmeyi normal gören ve hemcins iki kişinin evlenmesine bile izin vererek onlara evlilik cüzdanı takdim eder hale getirmektedir.

Bütün peygamberlerin insanlık tarihi boyunca, davet ettikleri ilâhî adâlet ve hakîkate düşman kesilen firavunlaşmış insanların, rabb'likte ısrar etmelerinin, görmüş oldukları bütün mucizelere rağmen, dünya-ahiret ne pahasına olursa olsun rabb'liği bırakmamalarının sebebi neydi? İlâhî adâlette yanlış, eksik veya fazla gördükleri konular nelerdi?

Karşı oldukları konuları fikirleri ile değil de, peygamberlik gelmeden önce “Her yönden en iyimiz” dedikleri peygamberlere, yalancı²⁵, ona bir insan öğretiyor²⁶, büyücü ve sihirbaz²⁷, kendisi uyduruyor²⁸, peygamber değilsin²⁹, bize bir mucize getirseydi ya³⁰, uğursuz³¹, büyülenmiş³², deli³³, şair³⁴, kâhin³⁵ diyerek, alay³⁶ ve iftira ederek³⁷, katlederek³⁸ ve yurtlarından kovarak³⁹ en ağır şekilde karşılık vermişlerdi. Neden?

Tahrif hareketleriyle oluşan zulüm ve haksızlığı engellemek, insanlara ilâhî hak ve adâleti tekrar hâkim kılmak için Allahu Teala peygamberler göndermiş, onlara indirdiği sahifeler ve kitaplarla da, değiştirilmiş önceki kitapların hükmünü ve geçerliliğini kaldırmıştı.

Kur’an’daki kıraat farklılıklarından hareketle, farklı Kur’an metinlerinin varlığını isbat etmek üzere, Alman oryantalist (doğu bilimci) Bergstrasser, Otto Pretzl ve Amerikalı oryantalist Arthur Jeffery tarafından Münih’te yıllar süren bir çalışma yapılmıştır. Bu oryantalistlerin amacı, dünyada ki çeşitli Kur’an nüshalarını toplayarak bir Kur’an arşivi oluşturmak ve sonunda da Kur’an’ın farklı versiyonlarının olduğunu belgelendirip, tahrif edildiğini isbat etmektir. Bu amaç doğrultusunda, en eski el yazmasından, son baskısına kadar yaklaşık 42.000 Kur’ân-ı Kerim topladılar. Yaptıkları uzun araştırmalar sonucu Kur’ân-ı Kerim’ler arasında hiçbir fark bulamadılar.⁴⁰

İslam; îman, ibâdetler, muâmelât ve ukûbâtıyla bir bütündür, parçalanamaz.

Allahu Teâlâ, son peygamber Hz. Muhammed'e (s.a.v.) indirdiği İslam Hukuku'nun kaynağı olan Kur'an-ı Kerîm'i, başka peygamber göndermeyeceği⁴¹ için koruması altına aldığı, hükmünün kıyamete kadar devam edeceğini ve hiç kimsenin tahrif edip değiştiremeyeceğini şöyle bildirir:

“Hiç şüphe yok ki o zikri, Kur'ân'ı Biz indirdik, onu koruyacak olan da Biz'iz.”⁴²

Dipnotlar

1. Elmalılı M. Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'ân Dili (Azim), c. 1, s.316.

2. Bakara sûresi, 2/31.

3. İbn Manzûr, Lisânü'l-Arab, s. 1234-1243.

4. A'râf sûresi, 7/172.

5. Elmalılı M. Hamdi Yazır, age, c. 4, s.178-196.

6. Ahmed b. Hanbel, el-Musned 5/265-266; İbn Hibbân, es-Sahîh, 2/77. (Kur'ân-ı Kerim'de isimleri geçen 25 peygamber: Hz. Adem, İdris, Nûh, Hûd, Sâlih, İbrahim, İsmail, İshak, Lût, Yâkub, Yûsuf, Eyyûb, Zükifl, Şuayb, Mûsâ, Hârun, İlyas, Elyesa', Yûnus, Dâvud, Süleyman, Zekeriyya, Yahyâ, İsâ, Hz. Muhammed (s.a.v.))

7. İbn Sa'd, Tabakat, c.1, s.12; Ahmed b. Hanbel, Müsned, c.5, s.178; Taberi, Tarih, c.1, s.75; İbn asakir, c.2, s.361

8. Hz. Musa'ya Tevrat, Hz. Davud'a Zebur, Hz. İsa'ya İncil, Hz. Muhammed'e Kur'ân.

9. Taberi, Tarih, c.1, s.86.

10. Tabri, Tarih, c.1, s.75, İbn Esir, Kamil, c.1, s.47; İbnünnedim, Fihrist, s.39.

11. İbn Kuteybe, Maarif, s.9; Taberi, Tarih, c.1, s.75; İbn Esir, Kamil, c.1, s.47.

12. Fâtiha sûresi, 1/3; Bakar sûresi, 2/202; Ra'd sûresi, 13/40,41; İbrâhim sûresi, 14/41; Sad sûresi, 38/16,26.

13. Nisa sûresi, 4/64.

14. Di Marzo, Roma Hukuku, çev. Z. Umur, s.3,4; N. Bilge, age., s.10.

15. Mahmud Es'ad, Tarih-i İlm-i Hukuk, s.137-138.

16. Mahmud Es'ad, age. , s.149.

17. Mahmud Es'ad, age. S.169.

18. N. Bilge, age. , s.10.

19. J. Sshacth, İslam Hukukuna Giriş, çev. A. Şener – M. Dağ, s. 18-19.

20. Ebu Davud, 3641; Tirmizi, 2822.

21. Bakara sûresi, 2/79.

22. Bakara sûresi, 2/75.

23. Mâide sûresi, 5/41.

24. Nâziât sûresi, 79/17-24.

25. En'âm sûresi, 6/34; A'râf sûresi, 7/66; Hud sûresi, 11/26; Şuarâ sûresi, 26/186; Kasas sûresi, 28/38, Fâtır sûresi, 35/4

26. Nahl sûresi, 16/103; En'âm sûresi, 6/105; Duhân sûresi, 44/14.

27. Mâide sûresi, 5/110; En'âm sûresi, 6/7; Yûnus sûresi, 10/2,76,79; Hûd sûresi, 11/7; Enbiyâ sûresi, 21/3; Şuarâ sûresi, 26/34,49; Neml sûresi, 28/13; Kasas sûresi, 28/36; Sebe sûresi, 34/43; Saffât sûresi, 37/15.

28. Secde sûresi, 32/3; Ahkâf sûresi, 46/7-8; Tûr sûresi, 52/33; Hûd sûresi, 11/13; Yûnus sûresi, 10/38-39;Enbiyâ sûresi, 21/5; Sebe' sûresi, 34/43.

29. Ra'd sûresi, 13/43.

30. Tâhâ sûresi, 20/133, Ra'd sûresi, 13/27.

31. Nisâ sûresi, 4/78.

32. İsrâ sûresi, 17/47; Zâriyât sûresi, 51/52.

33. Hicr sûresi, 15/6-7, Mü'minûn sûresi, 23/70, Duhân sûresii, 44/14, Zâriyât sûresi, 51/52-53, Saffât sûresi, 37/36.

34. Tûr sûresi, 52/30, Saffât sûresi, 37/36, Enbiyâ sûresi, 21/5.

35. Tûr sûresi, 52/29.

36. En'âm sûresi, 6/10; Ra'd sûresi, 13/33; Enbiyâ sûresi, 21/41.

37. Furkan sûresi, 25/4, Sebe sûresi, 34/43; Ahkâf sûresi, 46/11.

38. Bakara sûresi, 2/61; Âl-i İmran sûresi, 3/21,181; Nisa sûresi, 4/155.

39. Bakara sûresi, 2/246;A'râf sûresi, 7/82,88; İbrâhim sûresi, 14/13;Hac sûresi, 22/40; Neml sûresi, 27/56.

40. The American Journal Of İslamic Sience, c. 12, sayı 2, s. 170-184.

41. Ahzab sûresi, 33/40.

42. Hıcr sûresi, 15/9.